

ქ ა ლ ა ს

ქლავ, ის მიყვარს მე შენი,
თავს რომ დაჰკიდებ მელადა,
პირდაპირ ცქერას ვერ ჰბედავ,
ვაჟთ ცქერას იმჩნევ წყენადა.

დრო-და-დრო გაგელიმება
გულის საკლავად, ნელადა;
უხმლო ხმაღს იქნევ, უხანჯლოდ
გულის გამხდარხარ მჭრელადა.

ჯერაც ატყვია ჩემს გულსა
შენგნით წყლულები ჰრელადა,
ოცგანაც კიდევ რომ დამჭრა,
ვერ გაგიხდები მტერადა!

1886 წ.